

Temmuz 2023

MÜBREM

Ö y k ü • Ş i i r

Z a f e r

Bu ay yazarlarımıza 'Başarmak' denilince aklı gelenler dedik...

BAŞARMAK

Kültür-Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sayı: 7

R E M

E D E B İ Y A T • S a n a t

İnanmak

inanmak başarmanın yarısı mıdır?

Hedef

Gerçek bir hedef koyduğunuzda önünüzde kim durabilir?

İÇİNDEKİLER

2
Editörden

3
Dilara Atasoy - Başarı Nedir?

4
Murat Emir Yıldız - Çıkmaz Mevsimler

5
Esra Yılmaz - Sevmekten Vazgeçmedim

6
Sinem Şahin - Başarmanın İlki

7
Elif Güler - Her Şey Bende Başlar

8
Sibel Kaya - Umudun Işığı Başarıdır

9
Göfan Dalo - Sebepsizce

10
Şevval Aktaş ile Röportaj

12
Esra Yılmaz- Geriye Dönsek

13
Muhammed Baran Aslan - Buralar Bize Göre Değil

14
Göfan Dalo - Paslı Aylar

15
Mehmet Bilen - Gerçek Başarı Daimi Huzur

16
Ayşe Bedevi - Dünya'ya Kafa Tutmak

17
Binnaz Deniz Yıldız - Basıp Geçme!

18
Cansu Öğenler - Çünkü Seviyorsun

BAŞARI NEDİR?

Nedir başarmak? Belli bir tanımı, anlatımı, açıklaması veyahut belli bir kılıfı var mıdır? Yoksa herkes için ayrı bir anlamı ve hikayesi mi vardır? Başarmak nedir? Herkes bir yerlere ulaştığında başarmış olduğunu söylüyor. Ama o yerler nedense sürekli değişiyor. Bu ne demek oluyor?

Bu akıllara başarının tek bir tanımı olup olmadığını getiriyor.

Başarmanın hiçbir şart ve ortamda tek bir tanımı veyahut tek bir açıklaması olmaz. Başarı; zamana, kişiye, olaylara ve en önemlisi hissettiğimiz duygulara göre farklılık gösterebilir. Herkesin başarı hikayesi aynı olmak zorunda değildir. Aksine onun farklılığı asıl başarının temeli oluşturur. Çünkü bizi hedefe götüren yol, o yollarda geçtiğimiz anlarda ki hislerimiz ve düşüncelerimizle oluşur.

Farklı hikayelere sahip olmak, başka insanlarla aynı şeylere inanmamak veyahut başkaları ile aynı ' Başarı ' tanımına sahip olmamak eksiklik değil, aksine seni sen yapan en önemli unsurdur. Çünkü koştığımız hedeflerin farklılığı, yaşadığımız hayatın da farklılığını ortaya koyar ve bu da dünyada bizi biz yapan ve kendimizi herkesten ayıran özelliklerle donatmasına sebep olur. Bu asla korkulacak veyahut dışlanılacak bir şey değil, aksine farklılıklarımızla bizi biz yapan en önemli olgudur.

Çıkmaz Mevsimler

Âvâre rüzgârlardan, kaçarcasına
Hazan mevsiminde sararan
yapraklar
Durgun suların en kuytu köşesinde
dururcasına
Arkasına saklandığın çıkmaz
mevsimler...
Kasırgalar olsa da arardın
bahçelerde zamanı
Yekpâre hâlde bıraktı seni
geçmişin
Acılar içinde yürüyen günlerde
Sorardın güneşe yanan duyguların
rengini
Esiri altında kaldığın
pişmanlıkların
Ağyar kaldığın şehrin arasında
Hasretinle tesiri olduğun
müzdariplik anların
Uçsuz bucaksız dağlarda kalmış
anların
Teşnegân çiçeklerin şikeste
hâlleri
Dayandı, sellere, taşkınlıklara...
Mutluluk şevkin kursağında
Duyguların mâzide, mutluluğun
bilinmez günlerde...

Sevmekten Vazgeçmedim

Çekip gittin.

Sevmekten vazgeçmedim.

Çok acı çektirdin.

Sevmekten vazgeçmedim.

Kilometrelerce uzaktaydın.

Sevmekten vazgeçmedim.

Başkasıyla oldun.

Sevmekten vazgeçmedim.

Geri gelmedin.

Sevmekten vazgeçmedim.

Keşke vazgeçebilsem

Ama yapamadım.

Beni unuttuğun gibi

Ben seni unutamadım.

Esra Yılmaz

BAŞARMANIN İLKİ

Çalışmaktan geçer başarı,
Çabadır başarmanın yarısı,
İnanmaktır yapacağına,
Başarmanın ilkidir
inanmak.

Hedefine, hayaline
Ulaşmadan pes etme,
Bir gün hepsi gerçek
olacak,
Başarılı illa ki olunacak.

Yılmadan bıkmadan,
Yokuşları saymadan,
Düştün mü bıkmadan
Başarmanın ilkidir
usanmamak.

Her Şey Bende Başlar

Başlamak bitirmenin yarısıydı madem kolları sıvadım ben de. Adımımı attım; etraf puslu, zemin kaygan olsa da devam edecektim yola. Çünkü, her şey bir adımla başlardı ve o adımla da yarılıyordum işte vazifemi. Yol uzundu, meşakkatliydi ama yürünmeye değerdi. Kendi irademle başladıysam ardını da getirecektim muhakkak. Başlangıç sancılı olacaktı elbet. Ama karar vermişsem, inancımı umudumu heybeme yüklemişsem yollar geçit verecekti en nihayetinde. Her şeyi hesapladım; yolda denk geleceklerimi, benimle birlikte yürüyecekleri, atlatmak zorunda kalacağım badireleri, elimi bırakıp gidecekleri. Bunlara hazırlıklı olmam gerektiğini biliyordum. Yaşamak başlı başına bir mücadeleyle nitekim. Esasen, enseyi karartmaya da lüzum yoktu. Bir tek olumsuzluklar yağmayacaktı başımdan aşağı sağanak sağanak. Hava hep karanlık kalmayacaktı. Her gecenin bir sabahı olacaktı ve güzellikler de kapımı çalacaktı ben inandığım sürece. Sonuçta başladım ya, mühim olan buydu. Gerisi çorap söküşü gibi gelecekti.

Nicedir oturmuş yitirdiklerime ağlıyordum, hatta sadece onlara mı? Hayata geçiremediğim hayallerime de. Çok yorucu, yıpratıcıydı bu süreç. Hayat son noktayı koymuş gibiydi önüme. Zihnimin ilmek ilmek ördüğü o bariyeri atlayıp geçememiştim aylardır. Şimdi düşünüyorum da en büyük kötülüğü kendime ben yapmışım. Zaman durmaksızın akıp giderken, hayat doludizgin devam ederken ve henüz vadem dolmamışken nasıl hareketsiz, tepkisiz kalabilmişim ömrüme. Neden stabil hale getirmişim yaşam döngümü? “Her bitiş yeni bir başlangıç.” diyenlere neden kulak vermemişim? Körmüşüm, sağırmışım bunca zamandır bile isteye. Peki ne oldu? Sihirli değnek mi dokundu da o blokajı kaldırmaya muktedir oldum? İç dünyamın sırrına erdim, sahneyi iç sesime bıraktım sonunda. Geç de olsa idrak ettim ki dışarıdan beklediklerim, bir şeylere yaslanma isteğimmiş beni yenilgiye uğratan. Meğer gerçek mutluluğun formülü benim içimdeymiş. Kimsenin müdahalesine ihtiyaç duymadan çiçeklerimi ben yeşertebilirmişim. İç dünya dış dünyadan daha yüce, daha dolu doluymuş. Aradığım her şey bende başlıyormuş. Ve ben inandığım müddetçe, sınırlarımı ben çizdiğim sürece mutluluğa giden yolun taşları da birer birer yerine oturuyormuş. Ve bu aydınlanmanın verdiği güdüyle başladım yeniden. Artık daha diktim, daha cesur. Geçmişimden gerekli dersleri çıkartmıştım. Yol haritam belliydi. Güzel başlamıştım ve eskisi gibi körü körüne sonuç odaklı olmayacaktım. Attığım her adımı özümseyecek, yolun bitmesi için çırpınmayacak, o yolda an be an yaşayacaklarıma dikkatimi vererek hayatın özünü kavrayacaktım.

Başlamak taze bir nefes almaktı. Başlamak yeni serüvenlere kucak açmaktı. Ve başlamak yaşadığın her anın bilincinde olmak, mucizelere yol almaktı.

UMUDUN IŖIĐI BAŖARIDIR

**Kalemi, kâğıdı elime aldım,
Yazdıkça huzuru ruhuma yaydım,
Sanata, kültüre kalbimi verdim,
Umudun ışığı başarısıdır.**

**Ŗiirde kafiyenin sırrına erdim,
Kalplere sevgi, umut ışığı serdim,
Müzikle ruhuma kanat takıverdim,
Umudun ışığı başarısıdır.**

**Azim, sabır anahtarıdır,
Hiç durmadan çalışmaktır,
Engelleri aşip koşmaktır,
Umudun ışığı başarısıdır.**

Sebepsizce

Kayıp akşamlarda,
O ıssız zamanlarda,
Aradığın ben,
Ben değilim artık.

Karşına dikilir,
Hesap sorar,
Her yerden vurur,
Bulur seni hatıralar.

Fi tarihinden beri böyle
Ayrılıklar amansız,
zamansız.

Ezer geçer,
Çoğu süründürür,
Huzur vermez saatler.

Demi oturunca
Hep acır yaşananlar.

Ansızın kilitlenir tüm
kapılar
İmkânsız dönüşü
sebepsizce beklerken.

ŞEVVAL AKTAŞ İLE RÖPOTAJ

1. Öncelikle bize kendinizden bahseder misiniz?

Ben Şevval Aktaş 1 şubat 1999 doğumluyum. Doğduğum gece Barış Manço vefat etmiş ve ben bir yandan çok üzgünüm ve bir yandan gururluyum ki... Değerli ve şarkıları gerçekten hala çok sevilen hatta benim bile dinlediğim biriydi o. Ama mutluyum çünkü bu tarihte sanki bana sanat emanet edildi. Barış ağabeyin bana emanet edip gittiğini düşünüyorum.

2. 4 eseriniz ve ödülleriniz var. Bunun altındaki sebep sizce ne? Çok çalışmak mı yoksa yeteneğinizin olması mı?

Hem çok okumayı sevmek hem de insanları gözlemledikçe hayaller kurmak. Buna illa ki bağlanma diyemiyorum. Ben misal düşen bir insanın dizi kanadığı halde neden gülümsediğini hayal gücümle bütünleştirip o anı kitaplarımdaki karakterlerime aktarıyorum. Ve ne koşulda olursa olsun karakterlerime uyması için elimden geleni yapıyorum. Yeri geliyor bitmiş bir şeyi yırtıp atıyorum bu gerçekten emek ve sabır isteyen bir şey. Yazdım bitti demekle olmuyor.

3. Dergimizin ana temasını size de sormak isterim. Sizce başarı nedir?

Kimsenin desteğine ya da seni kimsenin pohpohlamasına ihtiyaç duymadan, ben başardım diyebilmek için, bir hedef koyarak önüne çıkan engellere takıla takıla sadece hedefe yürümektir. Kimsenin iyi ya da kötü bir eleştirisini tınlamadan ve yoruma izin vermeden, sadece bunun için inatçı olmak ve burnunun dikine gitmek büyük başarılarla yol açar.

4. Kendinizi başarılı buluyor musunuz?

Başarmak için değil kendimi iyi hissettiğim için yazıyorum ben. Bana iyi geldiği için. Yeri geliyor satırlarla kavga ettiğim yeri geliyor küstüğüm oluyor ama yazdıkça ruhuma ilaç gibi dokunuyor bunu yapmak.

Başarmak için çok çalışmak gerek tabiki. Bir yandan da insanlarla iletişiminin dışında kendi düşüncelerininle de iletişimde bulunmaktır. Derler ki kendi kendine konuşana deli derler kendi kendine konuşup tartışabilen bence başarmış sayılır. İnanarak bir yola çıkarsan tabiki bir basamak her zaman öndesin diyebilirim.

5. Başarmanın en temel kriteri ne sizce?

Bir şeyi çok isteyip sadece onun için savaşmak bunun üzerinde çok çalışmak ve insanlara beğendirmek için değil kendini iyi hissettiğin için yazmak.

6. Buradan başarmak isteyen yazarlara neler söylemek istersiniz?

Hayal etmekten, insanları gözlemekten ve kendi düşüncelerinizle kavga etmekten asla vazgeçmeyin

Geriye Dönsek

Geriye dönsek
Aynı aşkla bağlansak
Bir daha kopmasak
Yine de gider miydin?

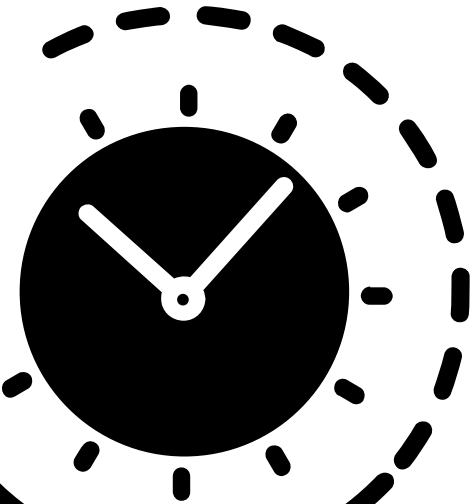
Geriye dönsek
Hatalarımızdan arınsak
Kaderimizi biz yazsak
Yine de vazgeçer
miydin?

Geriye dönsek
Birbirimizi kabullensek
Ellerimizle yuva kursak
Yine de aldatır mıydın?

Geriye dönsek
Sen ve ben yerine biz
olsak
Düğünlerimizden
kurtulsak
Yine de sevmez
miydin?

Geriye dönsek
Yollarımızı birleştirse
Kalp kırmayı bıraksak
Yine de özlemes
miydin?

Geriye dönsek
Ama dönmedik.
Sen terk ettin.
Ben kaldım
Kırık ruhumla.

Buralar Bize Göre Değil

Bak
Bak, buralar bize göre değil.
Bu dünya bize yabancı.
Bu deryalar bize uzak!
Kalay dumanları
Ve pastane kokularına aşına bir nesli
Rafa kaldırdılar.
Bir oyun uyduruldu.
-Yeni bir düzen.-
Ve bir oyuncu
Sağır, kör, dilsiz, topal, aksak...
Çekip dünyanın ipini
Yüreğine bağladı!
Sonra Homeros
-Tarihin en iyi yalancısı -
İnceltilip çelikten kılıcını
Tarihsiz destanlar yazdı.
Annem ağlardı.
Ağlardı!
Ben bilmezdim gerçekleri.
Bilmezdim ölü çiçekleri
Mektupları, tankları, bombaları
Ölmeleri...
Sonradan
Çok sonradan öğreniyor insan
Ölmeden önce öldürülmeyi!
Hâlbuki
Daha çocukken öğrenmişim
Mektupların kenarlarının yakılması
Gönüllerin yangınlarının söndürülmesi gerektiğini.
Ama bileklere değil
Zihinlere vuruldu kelepçeler.
Bu çağ öyle bir çağdı ki
Her kral kendi bekçisini beklerdi.
Her efendi öz kölesinin kölesiydi...
İşte o demler
Evlerin çatılarının tahtalardan örüldüğü
Kilerlerde kurutmalıkların saklandığı
Sokakların film afişleriyle boyandığı
Zamanlardı.
Ama tadı kaçtı.
Bir gün kâinata hüznün yağdı.
Tanklara taşlar atmak
Şehirlere şiirler yazmak zorunda kaldık.
Şimdi dön bak!
Bak bu dünya
Altın suyuna batırılmış bir tenekeden
Acuze bir bedenden
Hatta cesetten ibaret.
Bu dağlar bize göre değil ey Zaloğlu!
Bu toprak bize gurbet.
Bu hayat bize yalancı...

Muhammed Baran Aslan

Paslı Aylar

Bir Şey kazandırmayan
hırsının

Dizlerine kapanıp
ağladığında,
Üzülmemi bekleme,
Gelmeyecek o tren.

İnsanı tüketen
saldırganlığının
Paslı aylarına
Sefer yok artık.

Görünmüyor o kent.
Bulunmaz oldu Őefkat.
Çetin cevizin kabuđu
Kırıldı küçük gürültüyle.

GERÇEK BAŞARI DAİMİ HUZUR

İnsan akıllı bir varlık olduğundan yaptığı her işinde bir sebep, bir amaç ve sonunda da bir beklentisi vardır. Her adımında, her düşüncesinde ve tüm hayatı boyunca yaşantısının her anında bir hedefe kilitlenmiş, ona doğru yürümektedir. Genelde bu amaç; hangi konuda olursa olsun başarı elde etme ve sonunda bir huzur ve mutluluğa erme beklentisidir. Bu yüzden okur, çalışır, kazanır, harcar ve böylece ömür sermayesini tüketir.

Bir şeyler başarmak ve bu başarı sonunda bir mutluluk ve huzur hali yaşamak insanlığın ortak amacıdır, diyebiliriz. İnsanoğlu; “Çok para mı kazansam, şu mesleği mi yapsam, bu kişiyle mi evlensem, o yeri mi gezip görsem, meşhur mu olsam vs.” gibi birçok şeyi hedefine koyar ve bunları başarmaya çalışır, sonunda da mutlu ve huzurlu olacağını düşünür.

Hâlbuki insan bu hedefleri koyarken gerçekçi olamayabilir, hedeflerini veya kendisini çok iyi tanıyamadığından bunları başarinca istediği huzur ve mutluluğa da kavuşamayabilir veya çok çalışmasına rağmen elinde olmayan nedenlerden dolayı bu hedeflerine ulaşamayabilir ve nihayet başarılı olsa dahi bu başarı durumu devam etmediğinden huzuru da devam etmez, daima geçici mutlulukların peşinde koşar, yorulur.

İşte bu durumdaki bir insan aklın, ruhen, kalben hatta tüm duygularıyla “Acaba sadece hedeflerimin sonucuna bağlı olmayan bir başarı ve hiç bozulmayacak bir huzur ve mutluluğa bu dünyada dahi erişebilir miyim?” derken Yüce Kelam’ın şu ikazı ile karşılaşır: “Ve onu hesaba katmadığı bir yönden rızıklandırır. Kim de Allah’a tevekkül ederse; O, ona yeter...”

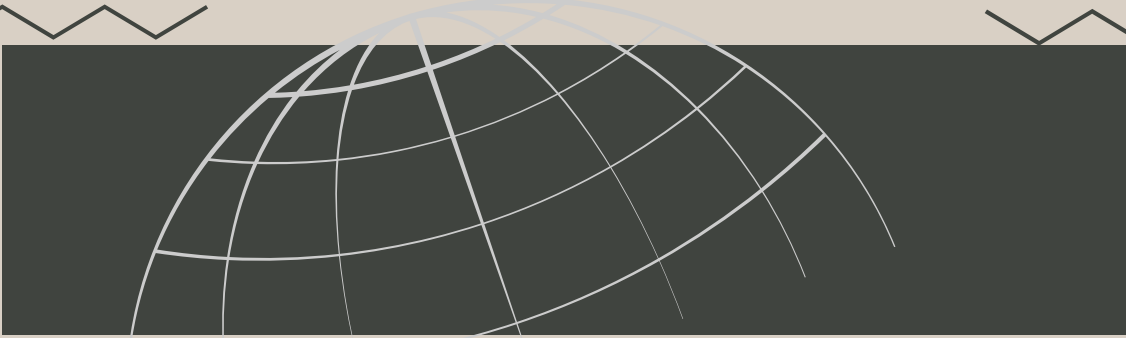
Evet, hedefimize koyduğumuz ve başarmamız halinde huzur bulacağımızı düşündüğümüz şeyler bazen tam tersine bizi sıkıntıya sokabilir hatta “keşke yapmasaydım” dedirtebilir veya önümüze çıkan engeller bizim iyiliğimize olduğu halde biz; “niçin böyle oluyor” diye üzülebiliriz. İşte bu durumdaki bir insana lazım olan ve hedefinin her aşamasında huzurunu koruyacak ve sonucunda başarılı olsa da olmasa da yine o huzuru elde edeceği şey tevekküldür.

Çünkü tevekkül ile yani elinden gelen gayreti gösterdikten sonra sonucunu hayırlısıyla Allah’tan beklemekle insan; acizliğini, her şeye gücünün yetmediğini fark eder. Böylece her hedefine koyduğu şeyi başaramayabileceği, her başarının da huzur getirmediği gerçeğini kabullenmiş olur. Sonuç ne olursa olsun o psikolojisini bozmaz ve hayat enerjisini yitirmez, önemli olanın gayret olduğunun farkına varır, ümitsizliğe düşüp hayata karamsar bir pencere açmaz.

Sonuçta insan; asıl yaşama hedefini ve gerçek başarıyı dünyanın da ötesine Yüce Kelam’ın şu müjdesi ile taşır: “Sonra cennetteki arkadaşlarına dönerek: “...Ne güzel! Şükürler olsun! İşte kurtuluş, işte büyük başarı diye buna derler. Çalışanlar, asıl böyle bir başarı elde etmek için çalışsınlar!” deyip başarmayı belli bir hedefe ve zamana değil hayatın her anına yayılan bir amaç olarak belirler ve son nefesine kadar bu yolda gayret gösterir.

DÜNYA'YA KAFA TUTMAK

İster istemez çevremizdeki birçok şeyi izleriz. Bazı şeyler dikkatimizi çekerken bazı şeyler dikkatimizi çekmez. Benimde dikkatimi çeken bir konu var; BAŞARI... Evet arkadaşlar başaran nasıl bir şey? Herkes başarılı biri olmak istediğini söylüyor. Fakat çoğu kişi başarılı olamıyor. Neden biliyor musunuz?

Çünkü sadece istiyoruz, fakat herkes bilmeli ki istemek yetmiyor, çaba sarfetmekte gerekiyor. Bazen geceni gündüzüne katmalısın, istemek başarmanın sadece ilk adımıdır. İkinci adımı ise dediğim gibi çabalamaktır. Çabalamadan hiçbir şeyin olmayacağını bastırarak söylemek istiyorum. ÇABALAMADAN BAŞARI OLMAZ!

Başarı yolu, zorlu bir süreçten geçer. Çok yorulabilirsiniz, bazen her şeyden bıkacak hâle gelirsiniz. Fakat unutmayın ki, hiç kimse başarı merdivenlerine elleri cebinde çıkmamıştır. Eğer gerçekten başarı istiyorsanız, birçok zorluğu göze almanız gerekir. Mesai harcamanız gerekecek. Hani şöyle bir söz vardır: "Yaptığınız bir işte ne kadar mesai harcarsanız o kadar başarılı olursunuz." diye. Ne kadar da doğru bir söz...

Bir önceki bölümde de söylemiştim, ne kadar mesai o kadar başarı... Pire kadar küçük olan bir işi gözünüzde deve kadar büyütme. Şimdi yapılması gereken bir işin yorgunluğunu çekmeyen, ömür boyu yapmadığı işin yorgunluğunu çeker...

Eğer başarı istiyorsanız; her zorluğa rağmen dayan, ilerle ve asla pes etme. Ve unutma: Ne kadar iş o kadar başarı...

Elde edilemeyecek hiçbir şey yoktur. Onlar başardıysa sende başarısın, başkası yapabiliyorsa sende yapabilirsin, yeter ki pes etme ve sürekliliyle. Devam et, sakın durma, yapabildiğin kadar iş yap ve asla pes etme... Bu hayattaki en büyük engel engellenmektir, birinin seni engellemesi kadar büyük bir engel yoktur.

Belki sağlık sorunlarınız olabilir lakin bu başarıya engel değildir. Bedenen rahatsızlık, ruhen rahatsızlıktan daha iyidir. Hiçbir engel sizi durdurmaya kalkışmasın, yol uzun ve devam edebilirsiniz.

Bunun büyük kanıtları vardır:

Mesela; ortopedik engelli olan Şeyma Nur Emeksiz, 5. Avrupa Para Tekvando Şampiyonası'nda kadınlar K43+58 kiloda altın madalya kazanarak Avrupa şampiyonu oldu. Ve böylece başarı için hiçbir engel olmayacağını kanıtlamış oldu.

Yapacağınız sınırlı olabilir ama ufkunuz daima geniş olsun. Başarmanın önünde hiçbir engel yoktur.

Başka bir örnek verecek olursam mesela, Türkiye Tekerlekli Sandalye Basketbol Erkek Milli Takımı, Avrupa Şampiyonası finalinde Büyük Britanya'yı 76-69'luk skorla yenerek şampiyon oldu.

İnanabiliyor musunuz? Tekerlekli sandalye ile basketbol oynamak?? Ve şampiyon olmak?? Ne kadar güzel bir şey değil mi?

Bu da neyi kanıtlamış oldu?

BAŞARININ ÖNÜNDE HİÇBİR ENGEL YOKTUR.

İsteyen ve çabalayan elbet ki başaracaktır.

Yeter ki pes etme ve azimle mücadele etmeye devam et.

Dediğim gibi DÜNYAYA KAFA TUTALIM VE KAZANALIM.

Lakin asla vazgeçmeyelim, bu dünyayı cesaretimizle korkutalım ve devam edebildiğimiz kadar devam edelim.

Seçim sizin, siz mi dünyayı cesaretinizle korkutmak istersiniz yoksa dünya mı sizi korkutsun ya da durdursun??

Her şey sizin elinizde, seçim sizin arkadaşlar 😊

BASIP GEÇME!

Mayın tarlası ömrüm yedi kuşak
Kaybettim oyuncak bebeklerimi
Yoksulluk atlas kumaştaki cepti
Aşımız bir bardak sevi
Ölüm de üşür müydü koynumda
Gamzende yetişen körpe bir fideydi
Karargahını kurdu nükleer atomlar
Çaldılar çocukluğumu
Akvaryumumu da
Denizi düşleyen yelkenlerimi
Doldurdular taş parçasıyla
Yıkılan damlarımda
Yakamı ilikledim, böyle sabahlarda
Çocukluğum fışkırdı şiirlerimden
Ben, iki büklüm kibrit çöpü
Yakarım kendimi saltanatımda
İp atarım kuyulara
Kendimi çekerim yine şavklı sulardan
Korkarım ki sığındığım senin gecen
Mülteciyim çevirdiğin ormanda
Su yiyip, gök içerim
Dilim kurur, canım düşer
Kıyametim olursun kıyametim
Yoktur artık bir arzu halim.
Kitaplarımı yaktılar senin geçtiğin yerlerde
Urgan attılar boynuma küf damıtan
Çektiler meydandan iskemlemi
Çılgılığım şimdi yalnız sana asılı
Hey, bölün uykunuzu
Kurudu çünkü göz pınarım
Aşınayım senin çölüne
Şahitler delirdiğime!
Kimsesizsem, ura bulandıysam
Beynim patladıysa çöktüyse benliğim
Efsunluysam, şahitsem senin mahkemene
Geçir ilmeği bir kerede
Çünkü başka hayat yok
Çatlayacak bak kalbimdeki ok!

• •
• •
• •
• •
• •
• •
• •
• •
• •
• •

Yürüyorum senin çöllerinde
Aklım noksan, ömrüm yalan
Şahitler delirdiğime
Yoktan kum tanesiyim
Ne olur basıp geçme!

**Binnaz
Yıldız**

Deniz

ÇÜNKÜ SEVİYORSUN

Çocuk parkında oturuyordu orta yaşlardaki adam. Gülen, koşturan, anne babaları ile oynayan bir sürü çocuk vardı.

" Nasıl da mutlular." diye geçirdi içinden.

Sahi kendi de mutlu değil miydi ki? 46 yaşındaydı.2 tane güzeller güzeli kızı, bir de aslan parçası bir oğlu vardı. Üstelik eşine de çok aşıktı. İşi gücü de yerindeydi hani.

Bir an sahip olduklarını düşünürken ki gülümsemesi yerini acı bir ifadeye bıraktı. Şimdi hazırlamıştı mutsuzluğunu sebebini. Az evvel hastaneden çıkmıştı.

" Lenfoma yani lenf kanseri" demişti teşhis olarak doktor.

Ölüyordu kısaca. Oysa daha yapacak çok şeyi vardı. Büyük kızı üniversiteye gidecek,

küçük kızı bu yıl bale sertifikası alacak, oğlanda basket takımına seçilecekti.

Hiç birini göremeyecek miydi? Ya eşi? Tatlı yol arkadaşı bir başına mı kalacaktı üç çocukla?

Tüm düşüncelerinden az içerisindeki 6 yaşlarındaki bir çocuğun sesiyle sıyrıldı:

" Ayşe, bunu sana yarın vereceğim."

Oğlan çocuğunun elinde, mavili sarılı bir oyuncak tekne vardı. Sarışın, iki yana örülmüş saçları olan kız çocuğu mızırdandı:

" Yarın geleceğimi nereden biliyorsun?"

" Gelirsin.Çünkü parkı çok seviyorsun."

Çocuğun bu lafından sonra kendine döndü adam. Ve fısıldadı:

" Belki de yaşarsın. Çünkü aileni çok seviyorsun."

Cansu Ögenler